

Sygn. akt II K 1042/18

(...)

(na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. zakres uzasadnienia ograniczono do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego)

J. G. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 04 kwietnia 2018 o godzinie 17:15 w T. na ul. (...) na drodze publicznej prowadziła pojazd mechaniczny marki H. (...) nr rej. (...), pomimo wydania zakazu sądowego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, przez Sąd Rejonowy w Toruniu, nr sprawy XII W 2545/17, obowiązującego od 20.02.2018r do 20.02.2020r., tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

II. w dniu 15 kwietnia 2018 o godzinie 18:10 w T. na ul. (...) na drodze publicznej prowadziła pojazd mechaniczny marki H. (...) nr rej. (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego amfetaminy w stężeniu 692,5 ng/ml we krwi, pomimo wydania zakazu sądowego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, przez Sąd Rejonowy w Toruniu, nr sprawy XII W 2545/17, obowiązującego od 20.02.2018r do 20.02.2020r., tj. o przestępstwo z art. 178a§ 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 20 kwietnia 2018 o godzinie 21:20 w T. na ul. (...) na drodze publicznej prowadziła pojazd mechaniczny marki H. (...) nr rej. (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego amfetaminy w stężeniu 659 ng/ml we krwi, pomimo wydania zakazu sądowego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, przez Sąd Rejonowy w Toruniu, nr sprawy XII W 2545/17, obowiązującego od 20.02.2018r do 20.02.2020r., tj. o przestępstwo z art. 178a§ 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 listopada 2018 roku, sygn. akt II K 1042/18 J. G. została uznana winną popełnienia zarzucanych jej czynów.

Sąd wymierzając karę oskarżonej J. G. baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonej. Okolicznościami obciążającymi oskarżoną niewątpliwie było zrealizowanie znamion czynu zabronionego więcej niż jednego występku oraz jej uprzednia karalność. Z kolei okoliczność łagodzącą stanowiła postawa oskarżonej w toku prowadzonego przeciwko niej postępowania. Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonej. J. G. jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd uznając oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 244 k.k. i za to wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara nieznacznie przewyższająca dolną granicę zagrożenia przewidzianego w art. 244 k.k. jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonej jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez nią przestępstwa.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd, na mocy art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej, za ww. czyn środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do czego Sąd był zobligowany. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę, iż czyn za który ww. środek został orzeczony został popełniony w ruchu lądowym objęto tenże ruch zakresem obowiązywania tego zakazu. Zdaniem Sądu okres na który ww. środek orzeczono - rok, jest odpowiedni.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd uznał J. G. za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w punktach II i III aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż dopuściła się ich w warunkach ciągu przestępstw. Przemawiał za tym tożsamy sposób jej działania oraz krótkie odstępy czasu (5 dni) pomiędzy ich popełnieniem. Za to, w myśl art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu jest to kara odpowiednia do zawinienia oskarżonej, a także stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez

nią czynów. Miarkując wymiar kary Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżona w ciągu kilku dni dwukrotnie zlekceważyła orzeczonej wobec niej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonej, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju z uwagi na popełnienie czynów zarzucanych jej w punktach II i III aktu oskarżenia czynów pod wpływem środka odurzającego. Dlatego też Sąd, w punkcie IV sentencji wyroku, za powyższe czyny orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Zdaniem Sądu odpowiednie było orzeczenie tegoż środka w wymiarze 4 lat, biorąc pod uwagę, iż oskarżona działała w warunkach ciągu przestępstw, dlatego też podstawę orzeczenia w tym przedmiocie stanowił art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

W punkcie V sentencji wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Środek ten pozostawał obligatoryjny wobec wydania wobec oskarżonej wyroku skazującego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., zaś jego wysokość została ustalona przez sąd w minimalnej wysokości 5.000 zł. Sąd wziął bowiem pod uwagę, iż oskarżona jest aktualnie osobą bezrobotną, podejmuje jedynie drobne prace dorywcze oraz ma czworo małoletnich dzieci, które przebywają w rodzinie zastępczej. Podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia stanowi art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

W punkcie VI sentencji wyroku, na mocy art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. I i III Sąd wymierzył oskarżonej karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. W myśl zasad wyrażonych w art. 86 § 1 k.k. kara łączna pozbawienia wolności mogła być orzeczona w granicach od 10 miesięcy (najwyższa z kar jednostkowych) do ich sumy, czyli 1 roku i 1 miesiąca. Sąd kierował się przy wymiarze tej kary zasadą zbliżoną do absorpcji. Nadto Sąd uwzględnił dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Uwzględnił ilość popełnionych przez skazaną przestępstw, odległość czasową pomiędzy przestępstwami, rodzaj naruszonych dóbr, rodzaj i formę winy skazanej. Orzeczoną karę łączną Sąd postrzega jako sprawiedliwą, spełniającą cele wychowawcze, zapobiegawcze wobec oskarżonej, a także właściwie kształtującą świadomość prawną społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonej zasługuje ona stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie VII sentencji wyroku. Zdaniem Sądu będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonej, a to w okresie próby ustalonym na 3 lata. Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary. Należy zaznaczyć, iż Sąd omyłkowo wskazał, iż warunkowe zawieszenie odnosi się do wykonania kary orzeczonej w punkcie V wyroku, podczas gdy dotyczy ono kary orzeczonej w punkcie VI wyroku.

Zgodnie z treścią art. 90 § 2 k.k. Sąd był zobligowany połączyć pojedyncze środki karne orzeczone w punktach II i IV wyroku. Dlatego też Sąd orzekł, w punkcie VIII wyroku, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Biorąc pod uwagę ponad przeciętne zagrożenie dla ruchu drogowego, jakie stworzyła ona prowadząc samochód pomimo orzeczenia wobec niej zakazu prowadzenia pojazdów oraz dwukrotnie pod wpływem środka odurzającego, lecz również wyjątkową niepoprawność w naruszaniu zasad ruchu drogowego, okres obowiązywania orzeczonego zakazu określono na 5 lat. W przedmiotowej sytuacji faktyczne wyeliminowanie oskarżonej z ruchu drogowego jest dolegliwością współmierną do wszystkich opisanych okoliczności jej postępowania, bowiem prowadzenie przez nią pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

By dodatkowo zweryfikować postawę oskarżonej w okresie próby, w punkcie IX sentencji wyroku Sąd oddał ją pod dozór kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 1 k.k.

Z uwagi na fakt, iż oskarżona prowadziła samochód pozostając pod wpływem amfetaminy, Sąd, w punkcie X sentencji wyroku, zobowiązał oskarżoną do powstrzymania się od używania środków odurzających.

Sąd uznał, iż oskarżona powinna wdrożyć w życie poprawną postawę społeczną i podjąć pracę zarobkową. Taki obowiązek Sąd nałożył na oskarżoną na podstawie art. 72 § 2 pkt 4 k.k. w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, o czym orzeczono w punkcie XI.

Sąd omyłkowo zawarł w punkcie XII jego sentencji zaliczenie oskarżonej okresu jej zatrzymania, gdyż orzeczono wobec niej karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. O opłatach w sprawach karnych biorąc pod uwagę sytuację materialną i finansową oskarżonej, która nie byłaby w stanie uiścić wskazanych kosztów bez uszczerbku dla swojego utrzymania.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)